

Recomanar el llibre Manual per a dones de fer feines (L'altra editorial) no és gens original. Ho fan nou de cada deu dentistes que l'han llegit i una massa heterogènia de crítics, llibreters i lectors. De fet, és la conseqüència natural d'una lectura que necessita ser compartida. És l'estat ideal dels llibres, quan el lector no pot resistir la necessitat d'obrir les finestres i posar-se a cridar que existeix un llibre com aquest. Sí, ja sé que l'entusiasme expressat sense complexos fomenta la inflació de les expectatives i excita la glàndula de la suspicàcia. I que en el món actual, que ha evolucionat del "no n'hi ha per tant" al "me l'imaginava més gran" fins a les aigües fèrides del "està sobrevalorat", entusiasmar-se és una heretgia castigada amb lapidació virtual. Però resulta que els contes de Berlin entusiasmen i són diferents de tots els contes que heu llegit, fins i tot dels d'altres dones anglòfones vagament contemporànies marcades per vides torturades i perturbadores i per una imaginació implacable o dissonant: Diski, Davis, Hempel, Munro, Moore, Parker, Rhys, Link, Paley... De manera que si les compares no fas justícia ni a Berlin ni a les altres, i caus en l'error de dispersar-te i no centrar-te en el que de debò és important: que els amants de la lectura de contes facin córrer la brama i que els cercles concèntrics del contagi s'expandeixin més enllà del nucli de devots, confrontats a la insòlita experiència d'haver de rellegir immediatament un llibre que acaben de llegir perquè a les llibreries no n'hi ha cap altre de la mateixa autora i perquè, quan el tornes a llegir, et fa la impressió que el llibre, tu i el món heu canviat.

Saber qui és l'autora hauria de ser irrellevant. No sé gran cosa de Robert L. Stevenson o d'Etgar Keret, però he devorat els seus llibres amb compulsió bulímica. Però resulta que Manual per a dones de fer feines pertany a la categoria de llibres que fan que el lector vulgui saber coses de l'autora, tot i que sigui conscient que aquesta temptació pot tenir conseqüències decebedores en la percepció del que llegim. Per resumir el que en diu internet: Lucia Berlin (1936-2004) va ser una dona intel·ligent, atractiva, de vida accidentada (entenenent accidentada com la suma d'ingredients tan diversos com marits fascinants i perillosos, addiccions diverses, fills de diversos pares, nomadismes vocacionals o circumstancials, una malaltia duríssima com l'escoliosi i abismes imprevistos de riquesa, pobresa, legalitat i delinqüència) i amant de l'art anacrònic d'escriure cartes. El problema de l'entusiasme que provoquen els contes de Berlin és que són difícils d'explicar. Vull dir que si vas a un restaurant i t'enamores d'uns rigatoni a la calabresa sensacionals, doncs només ho has d'explicar. Però ¿com expliques els contes de Berlin? ¿Com pots resumir la carnalitat, el desequilibri, la sensació de perill, un estil que et talla les entranyes com un bisturí però que alhora et fa somriure i sentir una enveja inconfessable d'unes vides viscudes sempre al límit de la catàstrofe i de la bogeria? M'arriscaré a fer-me pesat: llegiu Manual per a dones de la neteja.

PÀMIES, Sergi. "Then we take Berlin". [En línia]. Barcelona : La Vanguardia, 2016. <<http://www.lavanguardia.com/cultura/20160506/401592899987/then-we-take-berlin.html>>

Club de lectura A

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

Manual per a dones de fer feines de Lucia Berlin

Trobada
el dimecres 21 de juny

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS

Recomanar el llibre *Manual per a dones de fer feines* (L'altra editorial) no és gens original. Ho fan nou de cada deu dentistes que l'han llegit i una massa heterogènia de crítics, llibreters i lectors. De fet, és la conseqüència natural d'una lectura que necessita ser compartida. És l'estat ideal dels llibres, quan el lector no pot resistir la necessitat d'obrir les finestres i posar-se a cridar que existeix un llibre com aquest. Sí, ja sé que l'entusiasme expressat sense complexos fomenta la inflació de les expectatives i excita la glàndula de la suspicàcia. I que en el món actual, que ha evolucionat del "no n'hi ha per tant" al "me l'imaginava més gran" fins a les aigües fèrides del "està sobrevalorat", entusiasmar-se és una heretgia castigada amb lapidació virtual. Però resulta que els contes de Berlin entusiasmen i són diferents de tots els contes que heu llegit, fins i tot dels d'altres dones anglofones vagament contemporànies marcades per vides torturades i pertorbadores i per una imaginació implacable o dissonant: Diski, Davis, Hempel, Munro, Moore, Parker, Rhys, Link, Paley... De manera que si les compares no fas justícia ni a Berlin ni a les altres, i caus en l'error de dispersar-te i no centrar-te en el que de debò és important: que els amants de la lectura de contes facin córrer la brama i que els cercles concèntrics del contagi s'expandeixin més enllà del nucli de devots, confrontats a la insòlita experiència d'haver de rellegir immediatament un llibre que acaben de llegir perquè a les llibreries no n'hi ha cap altre de la mateixa autora i perquè, quan el tornes a llegir, et fa la impressió que el llibre, tu i el món heu canviat.

Saber qui és l'autora hauria de ser irrellevant. No sé gran cosa de Robert L. Stevenson o d'Etgar Keret, però he devorat els seus llibres amb compulsió bulímica. Però resulta que *Manual per a dones de fer feines* pertany a la categoria de llibres que fan que el lector vulgui saber coses de l'autora, tot i que sigui conscient que aquesta temptació pot tenir conseqüències decebedores en la percepció del que llegim. Per resumir el que en diu internet: Lucia Berlin (1936-2004) va ser una dona intel·ligent, atractiva, de vida accidentada (entenen accidentada com la suma d'ingredients tan diversos com marits fascinants i perillosos, addiccions diverses, fills de diversos pares, nomadismes vocacionals o circumstancials, una malaltia duríssima com l'escoliosi i abismes imprevistos de riquesa, pobresa, legalitat i delinqüència) i amant de l'art anacrònic d'escriure cartes. El problema de l'entusiasme que provoquen els contes de Berlin és que són difícils d'explicar. Vull dir que si vas a un restaurant i t'enamores d'uns rigatoni a la calabresa sensacionals, doncs només ho has d'explicar. Però ¿com expliques els contes de Berlin? ¿Com pots resumir la carnalitat, el desequilibri, la sensació de perill, un estil que et talla les entranyes com un bisturi però que alhora et fa somriure i sentir una enveja inconfessable d'unes vides viscudes sempre al límit de la catàstrofe i de la bogeria? M'arriscaré a fer-me pesat: llegiu *Manual per a dones de la neteja*.

PÀMIES, Sergi. "*Then we take Berlin*". [En línia]. Barcelona : La Vanguardia, 2016. <<http://www.lavanguardia.com/cultura/20160506/401592899987/then-we-take-berlin.html>>

Club de lectura A

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

Manual per a dones de fer feines de Lucia Berlin

Trobada
el dimecres 21 de juny